

טביומי-גוטנטיג, טוביה יהודה (ריפין, פולין,
תרמ"ב/1882 — תל-אביב, כ"ד בתמוז תשי"ג/
/

(7.7.1953

בן למשפחת רבנים במשך כמה דורות. למד בישיבה
סוכאטשב והוסמך בגיל צעיר ע"י גדולי הרבנים בפולין
ולאחר-מכן כיהן ברבנות בעיר סוכוטשין. פעיל בצרכי

ציבור ובייחוד בתחום החינוך החרדי. לאחר מלחמת-
 העולם הראשונה עשה למען רשת החינוך של אגודת-
 ישראל. עלה ארצה בתרצ"ו והתפרנס מחנות-מכולת.
 החל בכתיבתו בתרע"ג (סידרת מאמרים ב"המודיע")
 ומאז היה מהמשתתפים הקבועים בעיתונות החרדית (רובם
 בחתימות: "בן צבי", "אחד הרבנים"). לימים הקדיש
 עטו לספרות אפולוגיטית נגד רוחות ההרס של "האפי-
 קורסים". ספריו, עירוב של פובליציסטיקה, דרוש וחידושי
 הלכה: "ספר טל לישראל" ("השקפות, רעיונות והגיונות
 על דבר עם-ישראל, תורתו, תעודתו, יצירתו וקורות
 דברי-ימיו וכו'"). א—ב. פיטרקוב, תרפ"ו. חלק ב יצא
 בתרצ"ב), "עטרת טוביה" (חידושים על משנה-תורה
 לרמב"ם וכן "אוד מוצל מאש, על דבר קורות תורת
 ישראל, כבודה של תורה והשפעתה על קיום ישראל".
 פיטרקוב, תרצ"א), "ארץ טובה" (תש"ז), "טל אורות"
 ("קובץ מאמרים ספרותיים, תורניים, מדעיים בחקירת
 דברי-ימי-ישראל". א—ג. תש"ח—תשי"ג), "יקרא דחיי"
 (מספדים ושלושה מאמרים על סידור המשנה. תש"ט),
 "אמרי טל" ("פרקי זמן ומועד". תשי"ד), "ספר אבל
 כבוד" (על האדמו"ר מגור. תש"ט) ועוד.